

jeg staar, og jeg har den sikke Tro, at St. Croix vil inden nogle faa Aar blive den samme rige smukke vestindiske Havn, som den har været tidligere. Opstanden har altsaa efter mit Skjøn egentlig ikke haft nogen betydningsfuld medvirkende Del i, at St. Croix var gaaet tilbage; thi Den var gaaet tilbage forinden; men Opstanden har den Betydning, at den har gjort det til en Nødvendighed for Regjeringen at holde Militær derovre, og forsaavidt kunne vi gjerne sige, at Opstanden indirekte vil koste Moderlandet nogle Penge, da disse Par Hundrede Tusinder Kroner, som Militæret vil koste, rimeligvis i nogle Aar ikke ville kunne betales af St. Croix. — Jeg skal endnu tillade mig en ærbødig Henstilling til den høie Regjering, nemlig med Hensyn til Guvernørens Sæde. Jeg kan godt forstaa, at Guvernøren i sin Tid flytte sit Sæde fra St. Croix til St. Thomas. St. Thomas er en lille selfstabelig By; Guvernøren har der sine Embedsmænd, og desuden er der en Handelsstand, der i Dannelselse staar lige saa høit som Guvernøren. Altsaa har han der en daglig Omgangskreds, som er ganske overordentlig behagelig; men det er dog egentlig ikke derfor, vi have en Guvernør derovre. Guvernøren har tidligere boet paa St. Croix, og det forekommer mig ogsaa, at her er det naturlige Sted for ham at bo. For det Første vil det være klart for de Herrer, at han i Virkeligheden ikke har Noget i St. Thomas at gjøre. Det er en lille By med 15,000 Indbyggere, som meget godt kan gaa sin jevne Gang uden nogen Guvernør. Derimod har St. Croix en saadan Nødvig, og der bør han bo, ikke alene fordi det, skjøndt det ogsaa har sin Betydning, altid vil være en Indtægt for en saa lille Ø som St. Croix, at Guvernøren bor der med sit Train af Personale, men tillige fordi han, naar han bor der, meget lettere vil være istand til, ved daglig Samtale og Omgang, at lære hele Dens Beboere at kjende, endog hver især personlig, han vil blive istand til at kunne tale faavel med Hvide som Sorte, og kan han efter et Par Aars Forløb — jeg beder bemærket, at jeg siger udtryffeligt et Par Aar; thi man vil kun danne sig falske Forhaabninger, naar man tror, at, da vi nu have faaet en ny Guvernør, vil strax, naar han kommer derover, den hellige Grav være vel forvaret; tror man det, vilde man berede sig en Skuffelse — have sat sig saaledes ind i Forholdene, at han kan dømme om dem og se klart deri; kan han det, vil jeg kalde ham en overordentlig dygtig Mand. Altsaa tror jeg, at der er fornuftige Grunde, som tale for at foretrække, at Guvernøren bor paa St. Croix. — Der er en anden lille Henstilling, jeg vil gjøre til den høie Regjering, nemlig med Hensyn til nogle fremmede Konsulers Opsørjel under den sidste Opstand. Jeg har det kun af Bladene, men deraf har jeg set, at amerikanse og engelske Konsuler ere optraadte paa en Maade, som virkelig ikke vilde

være blevet tilladt i noget som helst andet Land. Jeg har selv haft den Ære at være dansk Konsul i 16 Aar paa et Sted, hvor vi hvert Dieblig havde Besejring, Oprør og deslige. Jeg har haft det Held underiden at kunne udrette noget Godt for Regjeringen derovre og for mine egne Landsmænd; men jeg har sandelig aldrig nogeninde tænkt paa eller troet, at det kunde lade sig gjøre at træde op paa den Maade, som navnlig — dersom jeg ikke feiler — den amerikanse Konsul er optraadt paa St. Croix. Det kan jo naturligvis gjerne være, at Feilen ligger noget hos den danske Guvernør, og at igjen Feilen der ligger i den almindelige danske Beskedenhed; men der er dog Læder og Steder, hvor man maa sætte Beskedenheden tilside, og jeg tror dette er et saadant Tilfælde. Det kan ikke gaa an for nogen Regjering, om Staten end er nok saa lille, at en fremmed Konsul saaledes optræder og siger: Jeg alene er den, der her har Noget at sige over den Stats Undersaatter, for hvilken jeg er Konsul. Jeg tror, at denne Sag let kunde ændres, naar man simpelthen gjorde disse Konsuler bekendt med, hvad de egentlig have at gjøre. En Konsul er i de fleste Tilfælde som Hjælp for det Lands Undersaatter, som han repræsenterer, han skal være Støtte og Raadgiver for dem, for at de ikke skulle lide Uret, men han og de ere naturligvis altid underkastede det Lands Love, hvori han og de leve; det er saa naturligt, som to og to er fire. Jeg kan tage mig af mine Landsmænd, som ikke forstaa Sproget, kan gaa med dem og sørge for, at de ikke lide Uret; men jeg kan ikke optræde overfor den fremmede Regjering og sige: Jeg er dansk Konsul, jeg alene raader over mine Landsmænd her! Noget Vignende, om ikke just med de Ord, har, jeg tror det var den amerikanse Konsul, sagt, da Oprøret udbrød. Det er klart, at, naar under saadanne Omstændigheder en Konsul optræder saaledes, svækker han ligesom Regjeringens Autoritet. Navnlig Regjerne tage alt Saabant efter de personlige Forhold; de ere indskrænkede og kunne i saadanne Tilfælde meget godt glemme, at de i Virkeligheden staa under den danske Regjering og bilde sig ind: Den amerikanse Konsul er en Mærkelvedes Karl; han kan beskytte os, og han kan sende os bort og holde os tilbage paa Den, hvis han vil. Men det gaar virkelig ikke. — Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, er dets Indhold jo egentlig kun, at Regjeringen forlanger Ret og Penge til at have en Styrke derovre paa et Par Hundrede Mand. Jeg tror, jeg allerede har udtalt, at det staar for mig som noget aldeles Nødvendigt, at denne Styrke bliver holdt derovre, om just ikke lige akkurat den, men forløbige vilde jeg foretrække den, saaledes at man ialtfald havde en Styrke derovre, der til enhver Tid vilde være stærk nok til at kunne undertrykke et Oprør. Hvad man nu end kan sige om Oprøret, der har været, ere dog vist Alle